

nødig; dersom vi skulle blive ved at bevare Flertallet i dette Ting og Regeringen. Derfor siger jeg, at Venstre bør føre den rigtige og fornuftige Politik at drive Politik for de smaa her i Samfundet. De, der ere højere oppe, ere i Stand til at hjælpe sig selv.

Jeg hørte en Gang en Taler holde en udmærket god Tale. For ikke at smigredet ærede Medlem for Sæby (Vilhelm Lassen) skal jeg ikke nævne, hvem det var. Han omfattede i denne Tale en meget stor Del af den danske Befolkning under Udtrykket: Dem derude fra Kærene. Jeg synes udmærket godt om dette Udtryk, og jeg forstaar, hvem han mente med Udtrykket: Dem derude fra Kæret. Det er de Mennesker, der leve i deres daglige og trolige Slid, de, der have for Dagen og Vejen, fra Haanden og i Munden, som man siger, sjældent mere og tidt lidt mindre. Det er dem, der nu ere mødte Valgdag paa Valgdag for som en trofast Hær at give Venstrereformpartiet Flertal her i Folketinget og bære det Systemskifte frem, som vi have faaet. Se, de havde sjældent, naar de gik hjem efter et vel overstaaet Valg, anden Tak for det, de havde gjort, end lige den, de havde i deres egen Overbevisning om, at de havde støttet Demokratiets gode Sag og havde støttet os, som havde lovet igen at virke for deres gode Sag. Nu gælder det om, at vi ikke glemme dem. Nu maa vi huske paa, at der er nogle Folk, som vi have noget at gøre Gængæld mod, ikke blot af den Grund, at de have valgt os, men som et ganske simpelt Retfærdighedskrav. Det gælder om, at vi huske dem og ganske særligt om, at vi gøre, hvad vi kunne for, at de ikke skulle glemme os. Det skal der for Resten noget til, thi det viser sig, at den almindelige Valgret har været i Stand til at huske sine Tillidsmænd et ikke saa ganske kort Stykke, efter at de have svigtet den. Jeg tilraader dog, at vi ikke sætte deres Taalmodighed paa en alt for stor Prøve. De have et Krav paa os, et Krav, vi nødvendigvis maa komme til at opfylde.

I denne Forbindelse vil jeg sige: Lad os faa Valgretsreformen at se. Og naar jeg taler om Valgretsreformen, vil jeg ikke tale om en Udvidelse af den nuværende kommunale Valgret. Det er ikke min Mening, at vi skulle have en Reform, der giver Husmanden med 1 Td. Hartkorn lige saa megen Valgret som Gaardmanden med 5 og saa lade Resten nøjes med Halvdelen. Det kan ikke være Demokra-

tiets Mening med en Valgretsreform. Nej, vor Mening maa kort og klart være den, at vi forlange Afskaffelse af den privilegerede Valgret, og Indførelse af Forholdstalsvalgmaade. Saa have vi naaet en udmærket god Valgretsreform. Og selv om man ikke kan bevise, at en saadan Valgretsreform vil kunne gennemføres i den Rigsdag, der nu sidder, vil jeg dog ønske, at et Forslag derom maa blive fremsat allerede nu i indeværende Samling. Jeg brugte Ordet „allerede“, det skulde jeg maaske ikke have brugt, thi jeg mener ikke, det vilde være for tidligt. Jeg tror, det vil være godt at faa et saadant Forslag fremsat, selv om man ikke kan paa-vise, at dette Forslag har de allerbedste Udsigter til at blive gennemført. Naar et saa stort Spørgsmaal, som det er, skal løses, maa det sættes under Debat, det er en Nødvendighed. Man ser aldrig store Spørgsmaal blive gennemførte ved at komme dumpende, om jeg saa maa sige, bag paa Folk. Vi maa have en offentlig Mening skabt om dette Spørgsmaal, og naar Venstres Regering, støttet af Flertallet i Folketinget, vil gøre, hvad der staar i dens Magt, tror jeg ogsaa, man vil være i Stand til at skabe en saa stærk offentlig Mening om dette Spørgsmaal, at Landstinget maa bøje sig derfor. Og vil Landstinget endelig ikke det, mener jeg, det vilde være rigtigt, om Regeringen benyttede sig af sin grundlovmæssige Ret til at bøje Landstinget i saa Henseende. Derfor siger jeg: Lad os faa Valgretsreformen frem. Det maa ikke vare for længe, thi det er i Virkeligheden en Reform, for hvilken der er en Baggrund ude i Befolkningen, det er en Reform, man længes efter at faa at se, og det er en af de Reformere, der kan overbevise de mange, der mulig have staaet vantro i saa Henseende, om, at nu er Systemskiftet kommet.

Der er maaske dem, der kunne sige: Af Hensyn til de otte i Landstinget er det ikke værd, at vi komme med noget saadant, thi de ville ikke være glade ved det og ikke støtte os paa det Punkt, og det er muligt, at vi komme til at undvære deres Støtte i andre Spørgsmaal, naar vi fremsatte den Slags Forslag. Jeg tror ikke, man skal lytte efter den Slags Tale, jeg tror, man ikke skal trække alt for store Veksler paa de otte. Jeg ved nok, at der er et gammelt Ord, som hedder, at der er mere Glæde over den ene Synder, som omvender sig, end over de 99 retfærdige, som ikke have Omvendelse behov.